

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1^{te} November 1880.

30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Marsfest. — Stor Indbøl og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat fra Side 31.)

Ældste Orson Pratt afholdt følgende Tale angaaende det evige Evangeliums Gjengivelse og dets Fremgang blandt Nationerne:

Kronologisk Statistik.

Om Foraaret 1820 viste Faderen og Sønnen sig for Joseph Smith i et Syn i Byen Manchester, Ontario County, New York. Joseph var paa den Tid en Ængling paa 14 Åar, og det blev ham lovet i dette Syn, at hvis han blev trofast, skulle han modtage større Lys fra Himmelnen.

Til Opfyldelse af dette Øpste kom en hellig Engel til ham om Morgenens den 22de September 1827 og tillod ham at optage nogle ældgamle Optegnelser af højten Cumorah i samme Egn, hvilke han ifølge Guds Besaling oversatte ved hjælp af et helligt Instrument, som forдум kaldtes Urim og Thummim. I 1829 blevе disse Metalplader og andre hellige Ting viste til tre Bidner af en Engel fra Himmelnen og bekræftede til flere Andre, som saae og berørte Pladerne. Fem

tusinde Exemplarer af denne inspirerede Oversættelse blevе trykte og indbundne tidligt i Året 1830.

Den 15de Maj 1829 viste Johannes den Døber, Kristi Forløber, sig i Herlighed for Joseph Smith og Oliver Cowdery, og idet han lagde sine Hænder paa deres Hoveder ordinerede han dem til det Maronne Prestedomme med Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse, og i samme Åar blevе Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Peter, Jakob og Johannes, tre af Jesu Kristi Apostle, ordinerede til Apostelskabet med Myndighed til at give de Døbte Haandspaaleggelse for Annanumelsen af den Hellig-aands Gave.

Den 6te April 1830 organiserede Joseph Smith Kristi Kirke med sex Medlemmer ifølge Guds Besaling. Denne højt vigtige Begivenhed fandt Sted i Fayette, Seneca County i Staten New York.

Saaledes blev Evangeliet og Kirken med guddommelig Myndighed gjengivet fra Himmelnen til Jorden. Engle vare

de første Missionærer. Mand, inspirerede fra det Høje, bragte Budskabet til den amerikanske Nation. I 1831 begyndte de Hellige i Overensstemmelse med Guds Besaling at forsømle sig, først i Ohio og siden i den vestlige Del af Staten Missouri. Forfulgte, plyndrede og mishandlede flygtede de til Staten Illinois, hvor de opbyggede Byen Nauvoo. I 1846 blev de efter fordrevne af bevebnede Pøbelhøbe og nødsagede til at flygte vest for Klippebjærgene og søge Tilflugt i den store amerikanske Ørken, som den Gang var en mexikanst Provins.

Evangeliets Udbredelse.

De amerikanske Indianere.

Om Efteraaret 1830 blevet Eldsterne Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Peter Whitmer, jun., Ziba Peterson og Frederick G. Williams sendte som Missionærer til Indianerne vest for Staten Missouri, og aabnede saaledes Evangeliets Dør til denne Levning af Joseph.

Kanada.

Den 20de Juli 1833 prædikede Eldste Orson Pratt i Potten, Kanada, nord for Staten Vermont. Dette antages at være den første Prædiken, som nogen af de Hellige have afholdt i de britiske Besiddelser. Joseph Smith og Sidney Rigdon prædikede og døbte samt oprettede en Gren af Kirken vest for Hamilton, Kanada, i Nærheden af Erie-søen, og i 1836 rejste Parley P. Pratt til Toronto paa Mission; han prædikede meget, døbte mange og oprettede flere Grenes.

Storbritannien.

Omtrent syv Aar efter Kirkens Oprettelse blevet Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards, John Goodson, Isaac Russel, John Snyder og Joseph Fielding sendte til England paa Mission. De landede i Liverpool d. 20de Juli 1837. I Løbet af nogle faa

Maaneder blev store Grene af Kirken organiserede, hovedsagelig i Lancashire.

Skotland.

Eldsterne Alexander Wright og Samuel Mulliner antages at have været de første Missionærer til Skotland. Om Foraaret 1840 blevet nogle faa døbte i Paisley og en kort Tid derefter blev en Gren paa over 200 Medlemmer organiseret af Apostel Orson Pratt i Edinburgh.

Jerusalem.

I en Generalkonference, som afholdtes i Nauvoo den 6te April 1840, blev Apostel Orson Hyde beskiltet til at gaa paa en Mission til Jøderne i London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem. Efter at være ankommen til den hellige Stad, begav han sig en Søndag Morgen (den 24de Oktober 1841) til Olivbjærget, og her opsendte han en Indvielsesbøn, hvori han helligede Landet til Indsamlingen af de Overblevne af Jøderne.

Australien.

I Juli 1840 blev William Barratt i Burslem, England, ordineret og beskiltet af Apostel George A. Smith til at gaa paa Mission til Sydaustralien. Den 31te Maj 1852 skrewe Eldsterne John Murdock og Charles W. Wandell, at 36 Personer vare blevne døbte i Australien.

Wales.

Den 6te Juli 1840 blevet Henry Noyle og Frederick Cooke udsendte som Missionærer til Flintshire, Wales, og den 30te Oktober 1840 blev en Gren bestaaende af 32 Medlemmer organiseret dersteds. Den 23de Decbr. s. A. skrev Eldste James Burnham fra Wrexham, Wales, at der i den Egn fandtes omtrent 100 Hellige, og den 10de Febr. 1841 talte to Grene af Kirken i Wales 150 Sjæle. Mormons Bog og andre af Kirkens Bøker blev

oversatte og udgivne i det walesiske Sprog i 1856.

Irla n d.

Den 27de Juli 1840 afsejlede Apostel John Taylor, Eldste McGaffe og Præst Black fra Liverpool til Irland og prædikede i Newry og Lisburne; de op holdt sig i Landet omtrent en Uge og døbte to Personer. I September Maaned blev de efterfulgte af Eldste Theodore Curtis. En lille Gren med fem Medlemmer blev organiseret i Hillsborough.

O sti n dien.

Eldste William Donaldson af den engelske Armee, som skulde gaa til Ostindien, afsejlede fra England i Aug. 1840 med Myndighed til at prædike Evangeliet og udrette alt det Gode han kunde i dette fjerne Land. Den 21de Decbr. 1851 døbte Eldste Wm. Willis ni Indsøde. Den 24de Juni 1851 skrev Eldste Joseph Richards fra Calcutta, Hindostan, at fire Personer vare døbte i den Del af Landet.

D en Man.

I Septbr. 1840 besøgte Apostel John Taylor Den Man, ledsgaget af Eldste Hiram Clark og en eller to Brødre fra Liverpool. Han prædikede i Douglas Peel og paa andre Steder, døbte en Del og oprettede flere Gren.

S yd h a v s p e r n e.

To oboni. Eldste Addison Pratt begyndte i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj 1844 at virke i Evangeliets Tjeneste paa denne Ø; han døbte nogle saa

Tahiti. Eldsterne Noah Nodgers og Benjamin Gronard ankom til Den Tahiti den 4de Mai 1844 og begyndte en kort Tid derefter at døbe.

F rank r ig.

Apostel John Taylor og Eldsterne John Pack og Curtis E. Bolton blev i Oktober-Konferencen, der afholdtes i Salt-

staden i 1849, bestykkede til at gaa paa Mission til Frankrig, og de afrejste fra nævnte Stad d. 19de Oktober. I England forsgedes deres Tal med Fred. Piercy, Arthur Stayner og Wm. Howell, af hvilke den sidstnævnte en kort Tid i Forvejen havde besøgt Frankrig og døbt nogle saa. De ankom til Paris i Juni 1850. Grenne blev oprettede i Boulogne sur Mer, Havre, Calais, Paris og paa andre Steder i Landet. Der var mellem et og to hundrede Medlemmer i den franske Konference.

John Taylor, assisteret af Curtis E. Bolton, oversatte Mormons Bog i det franske Sprog. Han lod den ogsaa stereotypere og den første Udgave udkom i Paris i 1852; ligeledes udgav han et Maanedskrift i Paris, kaldet «L'Etoile du Deseret.» (Deserets Stjerne), foruden en Del Smaaskrifter.

D an m a rk, S v e r i g e, N or g e og F ø l a n d.

I Generalkonferencen, som afholdtes i Saltsbytten i Oktober 1849, blev Apostel Crafus Snow bestykket til at aabne Evangeliets Dør i Skandinavien. Han ledsgagedes af P. O. Hansen, en indfødt Danf, og John E. Forsgren, en Svensk. I England forenede Eldste George P. Dykes sig med dem. Snow, Forsgren og Dykes ankom til København den 14de Juni 1850. P. O. Hansen var ankommen omtrent en Maaned i Forvejen. Den 12te August døbte Crafus Snow 15 Personer i København og den 15de Septbr., oprettedes den første Gren paa 50 Medlemmer.

Eldste John Forsgren blev sendt til Gefle i det nordlige Sverige, hvor han døbte omtrent 20 Personer, før hvilket han blev arresteret og d. 8de August sendt til Stockholm, hvor han blev bragt ombord paa et Fartøj, som skulde gaa til Amerika; men da Skibet naaede Helsingør lykkedes det ham at slippe

bort, hvorpaas han fortsatte sin Virksomhed i Danmark sammen med Eldste Snow.

Eldste George P. Dykes blev sendt til Jylland og ankom til Aalborg d. 10de Oktober 1850; her og i Omegnen arbejdede han sex Maaneder og døbte 91 Personer.

I Septbr. 1851 blev Eldste H. F. Petersen af Crastus Snow sendt til Norge. Han døbte nogle faa Personer og organiserede en Gren i Brevig (?). Samme Aar blev Eldste Gudmundsen, en indfødt Ijslænder, som Eldste Snow havde døbt, sendt til sin Fædrene p for at prædike Evangeliet; han døbte Alstillinge og lagde Grundvolden for den derpaa følgende Missionssvirkshed paa Ijsland. I Løbet af de henimod 21 Maaneder, som Crastus Snow hovedsagelig tilbragte i Danmark, blev der døbt over 600 Personer. Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog blev oversat og udgivne i det danske Sprog; ligeledes blev en Mængde Smaastrifter udgivne baade paa Svensk og Dansk, og „Skandinaviens Stjerne“, som endnu er Kirkens Organ i disse Lande, paabegyndtes. Den første Nr. udkom d. 1ste Oktober 1851.

Italien og Svejts.

Apostel Lorenzo Snow og Eldste Joseph Toronto bleve i Konferencen, som afholdtes i Saltsjøstaden i Oktober 1849, kaldede til at gaa paa Mission til Italien, og de tiltraadte Nejzen d. 19de f. M. I England sluttede Eldsterne T. B. H. Stenhouse og Jabez Woodward sig til dem, og den 19de September 1850 gik de op paa et højt Bjerg et fort Stykke Vej fra La Tour og organiserede sig selv til den første Gren af Kirken i dette Land. De forbleve der i Egnen i flere Maaneder, i hvilken Tid over 20 Personer blevet døbte.

Omtrent paa samme Tid blev der oprettet Grene af Kirken i Svejts, under

Ledelse af Eldster, som Lorenzo Snow havde beskifket og udsendt. Mormons Bog og andre af Kirkens Bøger og Skrifter blev oversatte fra Engelsk til Italiensk i 1852.

Jersey-Øerne.

I August 1849 skrev Eldste W. C. Dunbar fra Jersey-Øerne, at 49 Sjæle vare blevne døbte i Løbet af en Maaned.

Sandwich-Øerne.

Den 12te Decbr. 1850 ankom Eldsterne Hiram Carl, Thomas Whittle, H. W. Bigler, Thomas Morris, John Dixon, William Farrer, James Hawkins, Hiram Blackwell, George D. Cannon og James Keeler til Honolulu og begyndte fort efter at prædike paa de vigtigste Øer. Eldste George D. Cannon oversatte Mormons Bog i de Indfødtes Sprog i 1855.

Tyskland.

Apostel John Taylor besøgte Tyskland i Slutningen af Aaret 1851. Han oversatte Mormons Bog paa Tysk, assisteret af George P. Dykes, og udgav et Oplag samt stereotyperede den. Han udgav ligeledes et Maanedsskrift i Hamborg, betitlet „Zions Panier“ (Zions Banner). Han døbte ogsaa en Del og oprettede en Gren af Kirken i Hamborg.

Malta.

Den 28de Juni 1852 skrev Eldste Thomas Obrey, at en Gren af Kirken, tellende 26 Medlemmer, var oprettet paa Malta.

Kap koloni en.

Eldsterne Jesse Haven, Leonard J. Smith og William Walker ankom til Kapstaden den 18de April 1853; de døbte 39 Personer i Løbet af omtrent fire Maaneder.

Holland.

Den 5te August 1861 ankom Eldsterne Paul A. Schettler og Van der Woude til Rotterdam, Holland. Eldste Schettler oversatte flere Smaastrifter i

det hollandske Sprog, men sandt det næsten umuligt at gjøre noget Indtryk paa Folkets Sind. Desvagtet lykkedes det dem, efter flere Maaneders Arbejde, at oprette en Gren paa 14 Medlemmer i Amsterdam.

Da Eldste Pratt var færdig med at tale, trædte de forskellige Nationaliteters Representanter frem med udfoldede Bannere og stillede sig i en Linie, idet de vendte Ansigtet mod Forsamlingen. De vare tilsammen 25 Par.

Præsident Taylor rejste sig bag ved dem og sagde: „Jeg ønsker at sige til de Forsamlede, at Herren befalede sine Ejendomme at gaa ud i den ganske Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen. Endnu have vi ikke været i alle enkelte Dele af Verden, men der repræsenteres dog 25 Nationer her i Dag, og saalang dette nærer have vi opfyldt vor Mission; det bør os fremdeles at fortsætte vort Arbejde, indtil den ganske Verden har hørt os, saa at Enhver, som ønsker det, maa have Lejlighed til at adlyde Evangeliet og at vi fuldstændig maa udføre den Mission, der er os given.“

Nationaliteterne indtog derpaa efter deres Sæder og Koret affang den bekjendte og smukke Hymne: Glory to God in the Highest» («Ere være Gud i det Højeste).

Oberst David McKinzie besteg dernæst Talerstolen og oplaeste paa en rørende Maade et Digt, betitlet: The Jubilee of Zion (Zions Jubilæum), der var forfattet i Dagens Anledning af D. F. Whitmey. Oplæsningen hilstes med livligt Bisfalde.

Careless' Orkester, under Ledelse af Mr. George Careless, der ligeledes er Leder for Sangkoret, udførte dernæst den fortrinlige Ouverture: «Poet and Poasant», assistanceret af Orgelet, som spilleses af den dygtige Organist Joseph J. Daynes.

Dette smukke Musikkylle vandt stor Anerkjendelse hos Publikum.

Eldste B. F. Cummings, jun., stod dernæst frem og holdt følgende Tale om Undervisningen:

„Det jeg ved denne Lejlighed fremstiller Undervisningens Tilstand og Fremgang i vort Territorium, er det højt tilfredsstillende for mig, at jeg i Overensstemmelse med Sandheden er i Stand til at kunne afgive en meget gunstig Beretning; og jeg er overbevidst om, at det ligeledes vil blive tilfredsstillende for alle tilstedevarende, som have den ringeste Interesse for Ungdommens Velserd i vort Samfund.

Naar man fra et naturligt Standpunkt betragter Forholdene, stulde man antage, at en lang Tid vilde hengaa førend Undervisningen kunde blive opmuntret i et Samfund, der var stillet saaledes som disse Dales Pionerer vare for mange Aar efter deres Ankønst her til. Men dette var ikke tilfældet, thi uagtet de vare blottede og berøvede, spredte og forfulgte samt nedsagede til at flygte ud i en gold og øde Ørken, over et tusinde eng. Mile fra den civiliserede Verdens Grænser og endnu længere fra den nærmeste By, hvor Skolebøger kunde kjøbes, er det dog optegnet til deres evige Hæder, at de ikke før et eneste Øjeblik forglente deres Børns Undervisning.

Bed Grundlæggelsen af deres svage og fattige Kolonier var Skolehuset en af de første Bygninger, som de opførte. Sandt nok, det var almindelig en ganske simpel og ligefrem Bygning, men Omkostningerne ved dens Opførelse var desuagtet en haard Skat for de fattige Nybyggere; men den blev baaret med Beredvillighed; thi uagtet den forøgede Folkets Fattigdom, frygtede de Uvidenhed og dens Følger mere end dette; derfor gjorde de Alt, hvad der stod i deres

Magt for at fjærne den fra deres Midte.

Endog førend Forbundsregeringen havde haft Tid til at organisere det nylig befolkede Territorium, og førend Samfundet her havde erholdt nogen virkelig Anerkendelse fra et eneste af dens Departementer, vedtog den lovgivende Forsamling af Staten Deserets provisoriske Regjering en Lov, der indkorporede et Universitet. Dette blev gjort den 28de Febr. 1850, kun to og et halvt Aar efter at Landet først blev bebygget. Denne Handling under de døværende Forhold taler paa en utvetydig og overbevisende Maade om Follets Begejstring for Undervisningens Sag, og denne Enthusiasme har hele Tiden siden holdt Skridt med Follets Midler, indtil Utahs statistiske Skolerapporter for Nærværende beviser, at vort Territorium ikke indtager nogen ringe Stilling med Hensyn til Undervisning.

Bed Slutningen af Året 1878 fandtes der i Utah 33,604 Børn mellem sex og sexten Aar gamle. Over 64 Procent af disse vare indstrevne og over 44 Procent besøgte Skolen daglig. Fra statistiske Beretninger, som indeholderes i Undervisningskommissionærens Rapport for 1877, ses det, at med Hensyn til det indstrevne Procenttal af Skolebefolninga gaar Utah foran Gjennemsnitsantallet af de Forenede Stater, og med Hensyn til Frekventeringen af Skolen gaar det endnu mere foran Gjennemsnitsantallet i hele Unionen.

I Året 1877, da vor Skolebefolning udgjorde 30,792, var den betydelige Sum af 568,984 Dollars anbragt i Skoleejendom i Territoriet, hvilket var omkring $18\frac{1}{2}$ Dollars for hvert Individ af Skolebefolningen.

I Modsetning hertil vil jeg opgive det Belpb, der i nogle af Staterne er

anbragt i Skoleejendom pr. Individ af deres Skolebefolning:

Nord Karolina	mindre end „	Dollars. 60 Ets.
Louisiana	do.	3 — "
Virginia	omkring	2 — "
Oregon	mindre end	9 — "
Wisconsin	do.	11 — "
Tennessee	do.	2 — 50 —
Delaware	do.	13 — "

Med Hensyn til det Belpb, der i Utah er anbragt i Skoleejendom, beregnet paa hvert Individ af Skolebefolningen, overgaar vort Territorium flere af de sydlige og vestlige Stater samtid staar foran de store Stater Indiana og Illinois, og jeg tror sikkert, at dersom de nødvendige Oplysninger kunde indhentes, vilde det vise sig, at Utah ogsaa i denne Henseende vilde gaa foran Flertallet af Unionens Stater.

Utah staar saaledes i Oplysningens Sag foran mange gamle og rige Stater samtid foran Unionens Gjennemsnitsantal i tre betydningsfulde Punkter, nemlig: Antallet af den indstrevne Skolebefolning, Procenttallet af de Skolebesøgende samtid det Belpb, der i Forhold til hvert Individ er anbragt i Skoleejendom.

Naar man nu betunker, at der i næsteu enhver Stat i Unionen sjælles til Skolerne store Summer, der tildels ere indkomne ved Salg af Land eller ved Oprettelsen af særegne Fond, og at disse Summer i mange af Staterne beløbe sig aarlig til Titusinder og Hundrede-tusinder Dollars, medens Skolerne i Utah aldrig have modtaget nogensomhelst Understøttelse paa denne Maade, saa taler den Kjendsgjerning, at Territoriet indtager sin nærværende fremfærdne Stilling med Hensyn til Undervisningen, uendelig meget til dets Ros. Og naar vi ligeledes erindre, at paa samme Tid som Folket i Utah saaledes har virket for Undervisningens Sag, har det

nuattet bekæmpe Vankeligheder, der ere langt større end hvad nogen af Staternes Befolning har mødt — saasom: vor assides Beliggenhed, Clementernes Haardhed og Jordbundens øde og golde Beskaffenhed, som krevede meget niggommeligt Arbejde for dets Opdyrkning, og den Mangel paa egne Skolekundskaber, som eksisterede i en stor Udstrekning blandt dets fra Uldlandet indvandrede Befolning — saa vil dets nuværende fremstredne Standpunkt paa Undervisningens Bane endnu mere være berømmelsesverdig.

Efter saaledes i Korthed at have vist vort Territoriums Stilling med Hensyn til Undervisning og bevist, at det taaler Sammenligning med ældre og rigere Samfund samt med Unionen i det Hele taget, synes det ganske passende at henvile Dymærksheden mere særligt paa nogle af vore mest fremragende Undervisningsanstalter. Først iblandt disse ville vi nævne Deserets Universitet, den første Skole af denne Slags, som grundlagdes i Klippebjergenes Egne eller vest for Missourifloden. I dets forberedende Afdelinger er der lagt en fortrinlig Grundvold for de Kursus, der indbefattes i de normale og akademiske Afdelinger. De sidstnævnte indbefatte alle de Fag i de højere Studier, som ere nødvendige for en fuldstændig Undervisning, baade i literær og videnstabelig Henseende, og ingen af vore unge behøve at rejse udenfor vort Territorium for at erholde en fuldstændig Uddannelse, der vil gjøre dem skikket for alle Livets praktiske Foretagender eller sætte dem i Stand til at bevæge sig i de mest dannede Kredse.

I Universitetets normale Afdeling har 40 Studenter aarlig, i løbet af flere Aar, gratis faaet en fuldstændig praktisk og theoretisk Uddannelse til en Skolerers Kald, saa vel som Undervisning i saadanne Fag, som ere beregnede

paa at gjøre dem til dygtige og heldige Lærere. Et forholdsvis meget stort Antal af Studenterne, der have gjennemgaaet den normale Afdeling, have, efter at de have fuldstændigt deres Kursus, strax faaet Ansettelse som Lærere, og Distrikts-skolerne i Territoriets forskellige Dele høste nu Fordelene af at have duelige og vel uddannede Lærere.

Om Brigham Youngs Akademii i Provo er det ikke for meget at sige, at det er en af de allerbedste Læreanstalter imellem Klippebjergene. Det bestjærtiger et Fakultet af sex dygtige Lærere og har sex Afdelinger, og de forskellige Klasser, der ere aabne for Cleverne, indbefatte alle de Fag, der ere nødvendige til en udmerket Skoleuddannelse. Denne Læreanstalt er især mærkelig derved, at den er den eneste i Territoriet, som indbefatter Undervisning i Theologi. Dens hele Land og Disciplin er saaledes, at den meddeler Cleverne en moralisk Karakter af den højeste og ødeste Slags, til samme Tid som de erholde den bedste verdslige Undervisning. Dens normale Afdeling meddeler aarlig Undervisning til omtrent tyve Studenter, som ønske at uddanne sig til Lærerembedet.

Brigham Youngs Kollegium i Logan blev ved den afdøde President Youngs Gavmildhed stjælet over ni tusind Akers fortrinligt Land, og uagtet denne Anstalt endnu ikke indbefatter de højere Lærefag, saa forventes det dog, at Indtægterne fra den rige Gave, den skal, vil i en nær Fremtid satte den i Stand til at udvidde sin Virksomhed, og den har i Sandhed de bedste Udsigter til hurtigt at kunne udvikle sig til en Læreanstalt af første Rang.

Tiden tillader mig ikke i Enkelheder særlig at omtale flere af vore Undervisningsanstalter ejeller vore Distrikts-skoler, uagtet der kunde siges meget, som vilde

tale endnu mere til Nøs for den Nidkjærhed, som Territoriets Befolning har lagt for Dagen med Hensyn til de Unge's Undervisning og Uddannelse.

I de sidste Uger have Professor John R. Pack af Deserets Universitet, Professor L. E. Monch af Ogden, Professor Karl G. Maeser af Brigham Young's Akademi i Provo og andre af vore mest fremragende Forkämpere for Oplysningens Sag rejst igjennem Territoriet og talt til store Forsamlinger over Emner, henhørende til Undervisningen; de have tilskyndet Folket til at tage større Interesse og fremsat for dem de bedste Methoder og Systemer til Ungdommens Opdragelse og Belærelse. Disse nidskjære Læreres Arbejder have den Virkning, at de give myt Livskraft til den Sag, de virke for, i mange af Territoriets Distriktskoler og er meget rosværdig. For at vise, at Regjeringen iagttager vores Fremstrid og anerkender vor højstede Territorial-Superintendents Fremgangsmaade, vil jeg op læse følgende Brev:

Indenrigsministeriets Undervisningsafdeling, Washington, d. 15de Maj 1880.

Erede Herre! Tillad mig at udtrykke min Tilfredshed ved i Deres Rapport for 1878 og 1879 at finde en fortsattet Oversigt over vigtige Skolestatistiker fra alle Staterne og Territorierne, tagne fra de tabellariske Opgivelser, der affattedes i dette Bureau for 1877. Det herved satte Eksempel er meget godt, thi estersom Kongressen indstrækker Circulationen af vore Rapperter, er det den eneste Maade, hvorpaa de Statistiker, der med meget Arbejde samles i dette Kontor, kunne naa en uhyre Mengde af ringere Skoleembedsmænd og Lærere, til hvis Gavn de burde udbredes. Det tør vel haabes, at andre Skolesuperintendenter

ville følge det satte Eksempel og derved sætte alle Skoleembedsmænd og Lærere i deres forskellige Stater og Territorier i Stand til at sammenligne deres egne Statistiker med Andres.

Erbødigst Deres ydmyge Tjener,
Chas. Warrens,
Fungerende Dirigør for
Skolevesenet.

Til Hon. John Taylor,
Territorial-Superintendent for
Distriktskolerne,
Salt Lake City, Utah.

Men med alt hvad der siges om vore Skoler, kan man ikke omtale Halvdelen af hvad der gjøres for Oplysningens Sag blandt vore Unge. Med vore forberedende samt unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vore Søndagskoler og talrige andre Institutioner, hvor Ungdommen erholder religiøs, moralst, videnskabelig og litterær Undervisning, vil det let ses, at der i dette Samfund findes mangfoldige Indflydelses og Kræfter, som bringes i Anvendelse for at fremme Undervisning og Oplysning blandt vor Ungdom, og de forenede Bestrebelser af alle disse kan ikke have Andet til Følge end Frembringelsen af en Slegt af Mænd og Kvinder, der foruden at have den højeste Grad af Kundskab tillige vil besidde en moralst Karakter, der vil trække sig Verdens Beundring og erhverve dem en Berømmelse for Forstand, Erlighed, Kryfthed og Rettskaffenhed, som skal gjøre dem misundehævndige iblandt Nationerne.

Dernæst udførtes den sunde Duet: «I heard a voice» (Jeg hørte en Røst) af Fru S. Langford og Frøken Laura Nebeker. Det var et fortrinligt Numer paa Programmet og blev vel modtaget.

(Fortf.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November

Gjenoptagelse i Kirken.

En af de Pligter, som paahuler Israels Eldster, er at paase, at Synd og Ugudelighed ikke opholdes i Kirken. Det er overensstemmende med Kirkens Love, at den forsætlige og ikke angrende Synder skal udkastes af Kristi Faaresti. Dette er absolut nødvendigt, thi Overtræderne staae ikke alene sig selv, men saalænge de staa i Forbindelse med Kirken, ere de ogsaa til Skade og Vancere for Herrens værk.

Før at bevare Kirken og dens Medlemmer fra at blive bedraget af nogen Overtræder, bør den Regel strængt overholdes, at ingen Gren skal modtage eller anerkjende Fremmede (som maatte gjøre Fordring paa at være Medlemmer) til fuldt Fællesskab med Kirken, førend de fremvise et Flyttebevis, understrevet af de retmæssige Embedsmænd i den Gren, som de tidligere have tilhørt.

Det er ogsaa nødvendigt at være forsiktig med Hensyn til Personer, der ere blevne udelukte af Kirken og som efter fremstille sig for Gjenoptagelse ved Daab. Lad ikke Nogen indbilde sig, at han kan trives i Kirken uden at omvende sig af sit ganske Hjærte, førend han kommer ind, og fortsætter med gode Gjerninger, efter at han er blevne forenet med Kirken. Nogen anden Grundvold end Omvendelse til gode Gjerninger er usikker og til ingen Nutte, thi uden sand Omvendelse erholder Ingen den Helligaands Lys, og uden denne hellige Gave er det Hele Forsærlighed, Vergrelse og Forvirring.

Som en Regel kan det med Rette antages, at Ingen bliver udelukt af Kirken uden formedeslæt Overtrædelse af en eller anden Slags. Man bør derfor være meget forsiktig ved Antagelsen af saadanne Individer, som foregive, at de have været uretfærdigt behandlede. Vi have hørt mange Klager af demne Slags, men naar Sagen er blevne nærmere undersøgt, har Vidnesbyrdet fra den anden Side i Almindelighed godt gjort, at det har forholdt sig anderledes. Der kan imidlertid findes enkelte Undtagelser til denne Regel. En anden Ting, der bør tages i Overvejelse i Forbindelse hermed, er den Kjendsgjerning, at en Person, som har den tilbørlige Agtelse for sit Fællesskab med Kirken, vil ydmyge sig i en betydelig Grad hellere end at lade sig udelukke. Ikke desmindre bør Enhver, som fremstiller sig for Optagelse, foregivende at have været affkaaret fra Kirken paa en uretfærdig Maade, tilstaas den Ret at faa sin Sag tilstrækkelig undersøgt, og Oplysninger fra passende og paalsidelige Kilder burde indhentes, indtil hans Angivelse kan bevises at være enten falsk eller sand. Dersom den viser sig at være falsk, da er Personen aldeles usikket for Gjenoptagelse i Kirken, thi der kan næppe findes mere afgjørende Beviser for hans Mangel paa Ydmyghed og sand Omvendelse, og uden disse forberedende Egenskaber er Ingen skillet til at modtage Daab.

Der kan maaske intræffe Tilfælde, hvor ingen anden Oplysning kan erholdes om den tidligere Vandet af saadanne Personer, som fremstille sig for Gjendaab, end den, de selv give. Dette kan undertiden være begrundet paa den lange Tid,

som er hengaaet siden Saadannes Udelukkelse sandt Sted eller have andre Marsager. Men under alle Omstændigheder bør den Aeldste eller den Gren, til hvem Anmodningen om Gjenoptagelse bliver gjort, strengt påase, saa vidt muligt, at den Anføgende har tilfredsstillet de af Kirkens Love, for hvis Overtrædelse han blev udelukt. For at dette kan blive gjort, maa Personen, som ønsker Gjenoptagelse, i Negelen give den tilstrækkelige Gjenoprejsning til den eller de, som han har forsyndet sig imod, samt tilfredsstille den Gren af Kirken, som behandlede hans Sag, da han blev udelukt. Det bør imidlertid erindres, at disse Fordringer skal være iværksættet i Overensstemmelse med Manden og Meningen deraf og at de kun ere anvendelige i Forbindelse med Fornuftens, Retfærdighedens og Barmhjærtighedens Love.

Nogle kunne maaeste antage, at Personer, som have været udelukkede, have lidt deres Straf og tilfredsstillet Lovens derved, at de Vaand, som bandt dem til Kirken, have været overskaarne, og at deres Fællesskab med Guds Folk har været dem berøvet. Men en saadan Mening synes hverken at være fornuftig eller retfærdig. Det Usornuftsige heri fremgaar tydeligt deraf, at der findes Nogle, som tillægge deres Fællesskab med Kirken stor Værdi, og Andre, som regne det for Intet; følgelig vilde den, som betragter sin Stilling i Kirken for at være meget værd, lide den største Straf, nogensteds hans Overtrædelse maaeste kunde være den mindste. En saadan Opsattelse af Sagen vil altsaa være urettig.

Den Paastand, at en Person ved at miste sit Fællesskab med Kirken tilfredsstiller Lovens Fordringer, er maaeste endnu mere urettig, naar den betragtes fra et retsligt Standpunkt. En saadan Ide kan ikke forsvares førend Loven om Gjenoprejsning bliver ophevet, og vi ere ikke vidende om, at Herren nogensinde har tilbagekaldt den. Dette kan tydeliggøres paa følgende Maade: Antag at en Sag, i hvilken der er Strid mellem to Medlemmer angaaende Ejendomsretten til et hundrede Kroner, kommer frem for et Raad af Kirkens Aeldster, og de afgive den Rjendelse, at Pengene tilhører den ene af de stridende Parter. Den anden, som har Pengene, er utilfreds, og vil hverken appellere sin Sag til en højere Myndighed eller efterkomme den afgivne Rjendelse, hvorfor han bliver udelukt. Han rejser dernæst til en anden Egn, hvor han efter en Tids Forløb forlanger Optagelse i Kirken. Kunde han nu blive lovlig antaget uden først at have tilfredsstillet den Gren eller det Raad, som afskar ham, eller uden at give Oprejsning til den, som han i Overensstemmelse med Kirkens Rjendelse havde bedraget for et hundrede Kroner? Det vil med Lethed ses, at han ikke kunne antages. Og Principet er det samme, hvad enten Sagen drejer sig om Penge eller om andre Ting. Der gives mange Maader, hvorpaa den Enne kan skade den Andre, foruden at udøve ligefrem Bedrageri ned Hensyn til Penge eller timelige Ejendele; men Gjenoprejsning og Tilfredsstillelse er i Overensstemmelse med Kirkens Love ligesaa uydviiget, i det ene Tilfælde som det andet, naar den tilhørende Skade eller Uret er af en saadan Bestaffenhed, at den Overtrædende kan give den Forettede Oprejsning.

Altter med Hensyn til den Ide, som Nogle maaeste have, at Afslørelsen fra Kirken tilfredsstiller Loven, for saa vidt den Udelukte angaaer, behøve vi kun at hændrage Opmærksomheden paa den Rjendsgjerning, at denne Handling er netop den rette Maade, hvorpaa Kirken tilkendegiver sin Overbevisning om, at Personen

ikke har esterkommet Lovens Fordringer. Naar vi anstille Formuftsbetragtninger fra dette Standpunkt, synes det rimeligt, at Forkastelsen forbliver i Kraft, indtil Personen, mod hvem Kjendelsen blev iværksat, har tilfredsstillet Lovens Krav.

Lærdommen om at give Oprejsning for tilhøjet Uret, saaledes som vi her have fremført den, er ikke alene overensstemmende med de Love og Regler, som Herren i disse sidste Dage har givet ved Åabenbaring for sin Kirkes Bejledning, og som ere offentliggjorte i Lærdommens og Pagtens Bog, men det staar ogsaa i fuldkommen Harmoni med vor Frelsers Lærdommene i Forduns Dage. Læs Mathjens 5te Kapitels 25de og 26de Vers: „Bær snart velvillig mod din Modstander, medens Du er med ham paa Vejen, at Modstanderen ikke skal overantvørde Dommeren Dig, og Dommeren skal overantvørde Djeneren Dig, og Du skal fastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme der ud fra, førend Du betaler den sidste Hvid.“

Dersom en Person, som bliver affkaaren fra Kirken for slet Opsørelse i en eller anden Gren, kunde gaa til et andet Sted og blive optagen igjen, uden at give nogen Oprejsning, saa vilde der strax opstaar Forvirring. Præstedommet paa et Sted vilde handle i Modstrid til Præstedommet paa et andet Sted, og Kirken vilde saaledes i en vis Grad blive splidagtig med sig selv og Verket lide Skade. Naar Sagen betrages fra dette Standpunkt, synes det at være højt vigtigt for den Gren, som tager Skridt for Gjenoptagelse af udelukte Personer, at den erkyndiger sig om, hvor vidt det Raad eller den Gren, hvor Udelukkelsen faaadt Sted, er villig til at indromme Ansøgeren sit Begær om Optagelse.

De, som ere i Besiddelse af Evangeliets Land, ville forstaa Landen og Menningen af disse Linier. De ville forstaa, at det er ikke Lovens eller dens Haandhaveres Hensigt at forhindre nogen levende Sjal, som omvender sig og underlaster sig den guddommelige Plans Fordringer, fra at blive indlemmet i den levende Guds Kirke; men det er Eldsternes Pligt at paase, at den Allmægtiges Love ikke blive ringeagtede og at Kirken samt dens Interesser forsvares med Narvaagenhed. Det er tillige at begaa Synd mod Personen selv, naar man styrker ham i den Ide, at han kan blive indlemmet og trives i Guds Rige uden at underlaste sig de Principer og Betingelser, som er bleven udpeget ved Åabenbaring. Enhver, som kommer ind paa nogen anden Maade end den rette, bygger sit Hus paa Sand og kan ikke blive trofast indtil Enden.

Mange, som have staet i Forbindelse med denne Kirke og som have været under Indskyldelsen af dens behagelige og fredelige Land, have tilladt sig selv at blive udelukkede. Naar de tilhulde forstaa det Tab, de have lidt, og efter ønske at komme i Besiddelse af det, de engang ejede, omvende de sig fra deres Synder og ere villige til at ydmynge sig samt esterkomme Herrens Djeneres Raad og vise Lydighed til Lovens Fordringer. Dem, som ikke udvise demne Tilbøjelighed, behøve ikke at give større Beviser paa deres nærværende Ustilkethed for Fællesskab med Kristi Kirke.

Konferencemoder.

Konferencemødet i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 25de September 1880.

Tilstede af Brødre fra Zion vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, C. Høgensen, Præsident for Kristiania Konference, L. M. Olsen, Præsident for Stockholms Konference, samt Eldsterne A. L. Skanchy, D. C. Tellefsen, L. K. Larsen og John Dahle.

Efter de sædvanlige Aabningsceremonier fremstod Præsident C. Høgensen og erklærede Konferencen for aabnet, gjorde nogle saa indledende Bemærkninger og overlod derpaa Tiden til Forstanderne at afgive deres Rapporter om de forskellige Grenes Tilstand.

Eldste A. L. Skanchy, Forstander for Throndhjems Gren, sagde, at de Hellige i hans Arbejdsmark søgte at opfylde deres Pligter og leve for Evangeliet. Han bemærkede, at den nordenskielstiske Mission var meget vidtløftig, da den indbefatter en Landstrækning af over 200 norske Mil; han havde tilbragt en Del af Sommeren i Nordland med at besøge de adsprede Hellige, og ligeledes havde han organiseret en kvindelig Hjælpeforening paa Namfjö.

Eldste John Dahle, Forstander for Stavanger Gren, havde besøgt de Hellige, der bo meget adsprede paa Øerne og ved Fjordene; han havde ogsaa aflagt et Besøg til Bergen, hvor Evangeliet er kun lidet bekjendt. 14 Hellige fra hans Gren havde emigreret til Zion i Sommer.

Eldste D. C. Tellefsen bragte Hilsen fra de Hellige i Arendals Gren, som indbefatter flere større og mindre Byer ved Vestkysten, hvor ogsaa de Hellige bo adsprede; han havde gjennem Somme-

rens Løb aholdt mange Forsamlinger, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Eldste L. K. Larsen, Forstander for Drammens Gren, var glad ved at kunne give en god Beretning om denne Gren; der fandtes en kvindelig Hjælpeforening, som virkede med utrættelig Evær og Ridkærhed for at fremme Herrens Værk; han havde organiseret en unge Mænds Forening, som han haabede vilde blive til stor Nutte og Belsignelse for Evangeliets Forfremmelse iblandt vore Medmennesker, da dens Medlemmer vilde blive behjælpelige med at missionere og aholde Forsamlinger; Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Eldste Carl Hansen, Forstander for Hedemarkens Gren, sagde, at han i Forening med Eldste A. Johannesssen havde aholdt mange Forsamlinger og indlemmet flere oprigtige Sjæle i Pagt med Herren; uagtet Ørvighederne ikke vare saa humane, som kunde være ønskeligt, vare Udsigterne for Evangeliets Fremgang meget lovende.

Præsident C. Høgensen gav Beretning om Kristiania Gren; han sagde at de Hellige vare gode og trofaste og at Evangeliet gjorde stadig Fremgang i denne Gren; siden forrige Konference var der døbt 62 Sjæle i dette Land, og mange vare rejste til Zion. Ørvighederne vare meget humane og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare ogsaa her gode.

Præsident N. Wilhelmsen udalte sin Tilfredshed med de gode Rapporter, som vare afgivne, og gjorde nogle saa passende Bemærkninger.

Søndag Formiddag kl. 10.

Præsident L. M. Olsen fra Stockholms Konference fremstod og talte be-

lærende til de Førsamlede; han efterfulgtes af

Præsident N. WilhelmSEN, der paa sin sædvanlige faderlige og kjærlige Maade underviste de Hellige om deres Pligter, samt har et kraftigt Bidnesbyrd for de tilstede værende Fremmede om Evangeliets Sandhed.

Eldste A. L. Skanchy fremstod og talte derefter en kort Tid om det Ansvar, som paahviler Herrens Tjenere, der ere udsendte for at prædike Evangeliet.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Eldste H. H. Berg, Forstander for Frederiksstad's Gren, gav en god Rapport om de Hellige dersteds; de følte sig lykkelige i at efter leve Evangeliets Principer og flere vare tillagte Kirken ved Daab i Løbet af Sommeren. Grenen lejede et stort og rummeligt Lokale, hvor Førsamlinger afholdtes regelmæssigt; undertiden vare disse vel besøgte.

Eldste M. Thulin sagde, at han havde arbejdet i Ødalens Distrikt en Tid af Sommeren efter bedste Evne; de Hellige vare fattige, men følte sig glade og lykkelige i Evangeliet.

Søster Caroline Haagensen, Præsident for den kvindelige Hjælpeforening, gav en meget tilfredsstillende Beretning om Kvindernes Virksomhed i Kristiania.

Eldste C. E. Thorstensen gav en god Beretning om de unge Mænds Forening samt „Søndagsmissionen“ i Kristiania; Brødrene vare fulde af Liv og virkede med Glid og Fver for at udbrede Evangeliet ved at vedligeholde deres Møder og at missionere i Byens forskjellige Distrikter; siden sidst afholdte Konference havde de solgt mange Bøger og Skrifter og afholdt flere Førsamlinger hos Fremmede i Byen og Omegn. Broder Thorstensen gav ligeledes Beretning om Kristiania Grens Søndagsstole, som var i

en meget god Stilling, Stolen bestod af 1 Forstander, 2 Lærere, 5 Lærerinder, 1 Sanglærer og 62 Børn.

Præsident C. Høgensen gjorde nogle faa bemærkninger om Frederikshalds Gren, da Forstanderen var fraværende; Stillingen var nogenlunde god; dernæst foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsident N. WilhelmSEN holdt derefter en interessant Tale om den rette Betydning af at op løfte vores Hænder for at opholde Kirkens Autoriteter, om Guds Riges Orden, de Belsignelser, som ville følge dem, der efterlevde Evangeliet osv., han talte ligeledes om Missionens og Herrens Værks Fremgang i de forskjellige Lande, og bemærkede, at Medlemmernes Antal i Skandinavien belp sig for Tiden til omrent 5500 og over 800 vare emigrerede til Zion dette Åar.

Eldste John Dahle forklarede no gle af Evangeliets Principer og hentydede til den store Ugudelighed, som var fremhæftende i Verden.

Søndag Aften Kl. 5.

Tiden benyttedes af Eldsterne D. C. Telleßen og L. K. Larsen samt Præsident N. WilhelmSEN, der dvelede paa en meget interessant og hæcerende Maade ved Menneskets Tilstand i Begyndelsen paa Skabelsens Morgen, da ingen Sygdom, Nød, Synd eller Død herskede, men Alt var saare godt. Formedest Syden vare Menneskene faldne fra denne ophøjede Stilling til hvad de nu ere, men formedest Forsoningen ved Jesu Kristus vilde Altting blive gjenoprettet, og Frelse og evigt Liv kunde erholdes paa Betingelse af Lydighed til den Plan, Herren har lagt fra Begyndelsen af. Evangeliet er etter gjengivet med dets Ordinancer og Belsignelser, og Præstedommets er beseglet paa Mænd i disse Dage, ligesom

i sordumis Dage; ypperlige Maad og Lærdomme bleve givne de Hellige.

Præsident C. Høgensen gjorde nu nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Den næste Dags Formiddag afholdtes et Præstedsinsmøde, i hvilket gode Lærdomme og Formaninger bleve givne, saavel til de Hellige som Missionærerne, as de tilsidsteværende Zionsbrødre.

M. Thorstensen,
Skriver i Konferencen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, som begyndte med en Forsamling paa de Helliges Forsamlingslokale i Store Regnegade Lørdag Aften d. 16de Øktbr. og fortsatte den følgende Dag med tre Møder paa et stort Lokale i Nørmersgade, overværedes af følgende Brødre fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew Jensen, Medhjælper paa Kontoret, H. Junk, Præsident for Kjøbenhavns Konference, samt Eldsterne P. O. Hansen, P. A. Nielsen, H. F. F. Thorup, H. J. Christiansen, Jakob Hansen, J. Sørensen og Pouli E. V. Hammer.

Hele Tiden Lørdag Aften samt en Del af den første Forsamling om Søndagen benyttedes af Forstanderne for de forskjellige Grene samt Konferencens Præsident til at afgive Rapporter om Verdens Fremme i deres forskjellige Virkefædre. Det fremgik af disse Rapporter, at Kjøbenhavns Konference bestaar af seg Grene og har for Tiden 862 Medlemmer, af hvilke 64 vare døpte siden sidste Konferencemøde i Maj Maaned. I samme Tidsrum vare 55 Medlemmer, forinden Ørn, emigrerede til Zion; 437 Forsamlinger havde været afholdte hos Hellige i Sommerens Løb og 50 hos Fremmede; 116 Kjøbstæder og Landsbyer havde varet gjennemmissionærede. Der

var folgt Ørger og Skrifter for 811 Kroner. Af Stjerneabonnenter sandtes der af Hellige 354 og af Fremmede 56. Desuden holdtes „Ungdommens Maadgiver“ af 210. For Tiden var der i Konferencen 8 Eldster fra Zion og 8 af Landets egne Sønner, som udelukkende arbejdede i Evangeliets Tjeneste, og nogle flere unge Mænd bleve kaldte i Konferencen til at gaa paa Mission gjennem Vinterens Løb. I det Hele taget vare Udsigterne for Evangeliets Fremme temmelig gode, og alle Brødrene, som talte, havde de bedste Forhaabninger om, at et godt Arbejde vilde blive udført i Løbet af den kommende Vinter. En ung Broder havde været to Dage i Arrest, fordi han havde folgt Skrifter, ellers havde der ikke været nogen synnerlig Forfolgelse i den senere Tid. De Hellige i Allmindelighed havde det godt; de fleste vare nidskjære og bestræbte sig for at efterleve deres hellige Religion efter bedste Evne. Der blev ogsaa afgivet en tilfredsstillende Rapport om de unge Mænds Forening i Kjøbenhavn, og Søster Mathilda Fløjel, Præsidenten for den kvindelige Hjelpeforening, sagde, at siden denne Foreningens Oprettelse for omtrent 11 Maaneder siden var der indkommen til Foreningens Kasse 236 Kroner, hvoraf 82 Kr. var blevet brugt til de Fattige og 24 Kr. til andre nyttige Ting. Der havdes for Nærværende i kontant Kassebeholdning 130 Kroner. Det fremgik tydeligt af Rapporten, at Foreningen siden dens Oprettelse havde gjort meget godt baade i aandelig og timelig Henseende. Kirkens Autoriteter blev som sædvanlig foreslaede og ved enstemmigt Votum vedtagne til Opholdelse Den øvrige Tid benyttedes af de tilsidsteværende Zionsbrødre til at tale om Evangeliets Principer, og mange gode Maad og Lærdomme bleve givne de forsamlede Hellige;

der blev tillige afslagt gode og kraftige Vidnesbyrd for de tilstedeverende Fremmede angaaende Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Opfrettelse paa Jorden i de sidste Dage. Alle Mødrene, og især de to sidste, vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede, og Guds Vand var rigelig udgydt over baade Talerne og Tilhørerne; den bedste No og Orden gjorde sig gjældende under alle Førfamlingerne.

Om Mandagen afholdtes et Prekestødsmøde, som varede over tre Timer. Alle de tilstedeverende Eldster fra Zion saa vel som de unge Missionærer udtalte deres Følelser i Korthed, og mange ypperlige Vink og Instruger blevne givne det arbejdende Prestedømme.

Carl W. Anderson,
Skriver i Konferencen.

Folkeængden i Utah.

Følgende officielle Tabel over Befolkningen i Utah Territorium for hvert enkelt County, sammenlignet med Folkeængden i 1870, viser en Tilvæxt af 56,904 i 10 Åar:

Folketællingen.

Countier.	1880.	1870.
Beaver.....	3,915	2,007
Braz Elder.....	6,780	4,855
Cache.....	12,620	8,229
Davis.....	5,350	4,459
Emery.....	460	*
Eton.....	4,020	2,277
Gaab.....	3,510	2,034
Kane.....	3,090	1,513
Millard.....	3,740	2,753
Morgan.....	1,780	1,972
Pinte.....	1,230	82
Rich.....	1,270	1,955
Rio Virgin.....	†	450
Salt Lake.....	31,700	18,337
Sau Juan.....	210	*
Sanpete.....	11,700	6,786
Sevier.....	4,475	19
Summit.....	4,940	2,512
Tooele.....	4,530	2,177
Uintah.....	818	*
Utah.....	18,000	12,203
Wasatch.....	2,940	1,244
Washington.....	4,240	3,064
Weber.....	12,380	7,858
	143,690	86,786

Tilvæxt siden 1870: 56,904.

Der er god Grund til at tro, at ovenstaende Tabel er en temmelig nøjagtig og sandsædlig Rapport over Folkeængden i Utah Territorium, men at en Del, som lever hist og her paa assides liggende Steder mellem Bjærgene, ikke ere medregnede, er meget muligt; thi det er et højt vanskeligt Foretagende, i et saa vidtløftigt og tyndt befolket Land som Utah, at indhente nøjagtig Oplysning om ethvert enkelt Individ. Naar man derfor medregner saadanne Familier, som uundgaaeligt er blevne udeladte, samt indbefatter nærværende Åars Emigration, kan man med storste Sikkerhed anslaa Befolkingen i Utah til i det mindste 150,000 Sjæle.

Det maa erindres, at forinden Utah ere mange af de Sidste-Dages Hellige bosatte i de tilgrænsende Stater og Territorier, saasom Idaho — hvor to Countier, Bear Lake og Oneida, hovedsagelig ere beboede af vore Folk — Arizona, Nevada, Wyoming, Colorado og New Mexiko.

Vi tilhøje følgende Tabel over Folkeængden i nogle af Stæderne og Landsbyerne i Utah:

American Fork	1,300
Brigham City	1,880
Bingham	1,025

* Nye Countier organiserede i Febr. 1880.

† Sammenregnet med Washington og Kane Countier.

Beaver	1,450	Midway	285
Coalville	910	Nephi	1,700
Corinne	280	Ogden	6,000
Escalante	300	Orderville	510
Ephraim	1,700	Provo	3,440
Fairview	815	Pleasant Grove	1,780
Fillmore	975	Paragonah	260
Goshen	395	Barowan	970
Grantsville	1,000	Bayson	1,780
Gunnison	550	Randolph	360
Garden City	125	Salt Lake City	20,000
Glendale	175	Spring City	1,000
Heber	1,290	Silver Reef	1,050
Kanosh	300	Stockton	250
Kanab	390	Springville	2,315
Lehi	1,490	Spanish Fork	2,300
Levan	395	Santaquin	680
Manti	1,760	St. George	1,330
Morgan	430	Tooele	920
Mona	400	Toquerville	385
Mount Pleasant	2,000	Willard City	400
Meadowville	75	Wallsburgh	200

Jubilæum. Den 19de Septbr. fejrede Apostel Orson Pratt sin 69aarige Fødselsdag. Hvad der gjorde Lejligheden endnu mere højtidelig var, at det paa samme Dag netop var 50 Aar siden han ved Daab blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; han blev nemlig døbt af sin Broder Parley P. Pratt paa sin 19aarige Fødselsdag d. 19de Septbr. 1830.

Fra Emigranterne. Et lille Selskab af Emigranter (22 Sjæle), som afrejste fra København med Dampskibet „Cato“ den 15de Oktbr., ankom til Liverpool tidsnok til at afgaa deraf med Dampskibet „Wisconsin“ den 23de f. M. i Forening med et større Selskab af engelske og tyske Hellige. Bore forrige Emigranter, som afrejste fra København den 28de Aug., naaede Ogden, Utah, i god Behold den 25de Septbr.

Indhold.

Pionersdagen	33.	Folkesængden i Utah	47.
Hedaktionsbemærkninger:		Bjubileum	48.
Gjenoptagelse i Kirken	41.	Fra Emigranterne	48.
Konferencemøder	44.		

København.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.